

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χροσσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετὰφρ. Tony. — Βασβολὸδ Κρεστόδωκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετὰφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέρ : Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετὰφρ. Παρ. — Antony Jolly : ΠΕΤΡΟΣ Ο ΓΙΤΑΝΟΣ, Ἰσπανικὴ παράδοσις.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ εἰκονογραφημένου μυθιστορήματος « Περιπέτειαί Στρατάρχου », δημοσιεύσωμεν τὸ διὰ λαμπρῶν εἰκόνων κεκοσμημένον μυθιστόρημα τοῦ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε φυσικωτάτη, ἀλλὰ καὶ λίαν περιπετειώδης ἐξιστορήσις τῶν ἄχρι σήμερον ἐτι διατηρουμένων αὐστηρῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων παρὰ τῷ λαῷ τῆς Βρετάνης, τῆς ἱστορικῆς ταύτης γαλλικῆς ἐπαρχίας. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Καρόλου Μερουβέλ, ὅστις διὰ τῶν ΤΡΕΜΟΡ, πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς « Ἐκλεκτοῖς » δημοσιευθέντων, κατέκτησεν ἐν γένει τὰς συμπαθείας τῶν ἀναγνωστῶν μας, εἶνε ἱκανὴ ἐγγύησις τῆς ἀξίας τοῦ νέου μας μυθιστορήματος.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

— Ποῖαι λοιπὸν αἱ αἰρέσεις, αἱ ὁποῖαι τὴν χωρίζουσι τῆς καθολικῆς πίστεως ; ἠρώτησεν ἐπιμένων ὁ Διδιὲ μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Κατ' αὐτούς, ἀπήντησεν ἡ Κλοτίλδη, εἰς κακὸς ἱερεὺς δὲν εἶναι ποσὶς ἱερεὺς καὶ δὲν δύναται οὔτε ἀμαρτίας νὰ συγχωρήσῃ οὔτε νὰ μυσταγωγῇ. Ἀφ' ἐτέρου πᾶς ἐνάρετος λαϊκὸς εἶναι κατ' οὐσίαν ἱερεὺς ; ἀλλὰ διὰ νὰ ᾔηται ἐνάρετος, πρέπει νὰ ᾔηται πτωχός. Πᾶς ἱερεὺς ἔχων ἰδιοκτησίαν εἶναι ἐκπτώτος τῆς ἱερωσύνης.

— Ἰδοὺ ἀξιώματα ὅχι τὸσον εὐαγγελικά, διέκοψεν ὁ Διδιὲ, ἐννοῶ δὲ τὴν ὀργὴν τοῦ καρδινάλιου τοῦ Τουρνὸν κατὰ τῶν ταλαιπῶρων αὐτῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἀρχιερεῖς ἡμῶν δὲν ἠδύναντο νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν κινδυνώδη θεωρίαν.

— Οἱ Βωδοῖνοι κατέχονται ἔτι ὑπὸ ἄλλης πλάνης, τὴν ὁποίαν οἱ μικρόντες μετὰ βδελυγμίας ἀπορρίπτουσι, κύριε Διδιέ. Δὲν πιστεύουσιν ὅτι εἶναι ἐπιτετραμμένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ τιμωροῦνται διὰ θανάτου οἱ ἐγκληματισταί, σπληνίζουσι δὲ τὴν ἀρεσιν ταύτην ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Κύριος εἶπε : Δὲν θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀφεθῇ οὗτος ἐν τῇ ζωῇ. Ἡ ἐκδίκησις μοὶ ἀνίκει. Πρέπει λοιπὸν νὰ τῷ διαφυλαχθῇ αὕτη. Ἀφετε τὸ ζιζάνιον ν' αὐξηθῇ μέχρι τοῦ θερισμοῦ. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ σπεύδῃ τις πρὸ τοῦ χρόνου τούτου. Ὁρεῖλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ὅπως ἀποφύγωσι τὸν διωγμὸν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Βαλδὸ ἐδέχοντο μυσταγωγίας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἱερέων, ἀλλ' οἱ ἀρχιεροὶ τῶν ἡγάχαζον αὐτούς νὰ ζητῶσι συγγνώμην παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῶν ταύτην.

— Δὲν συνεβουλεύθησαν τὸν Ζενέβ ; ἠρώτησεν ὁ Διδιέ.

— Ναί, συνεδισκέφθησαν μετὰ τοῦ Βουκερ καὶ τοῦ Ἐκολαπαδ. Ἐκ τῶν πρώτων αὐτῶν δοξασιῶν πολὺ ἀπεμακρύνοντο τῆς ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας. Ὁ Φκρέλ ἐπεφορτίσθη νὰ διδάξῃ αὐτούς ἀπὸ δὲ τῆς Ἀναμορφώσεως παρεδέξατο αὐτούς.

Ἡ Κλοτίλδη ἀπέσπασε τὴν χεῖρά της ἀπὸ τῆς τοῦ Διδιέ καὶ ἐξηκολούθησε σοβαρῶς :

— Πρὶν ἢ ὀριστικῶς ἀποφασίσετε, κύριε Διδιέ, ποῖναι νὰ γνωρίσετε ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἡ μήτηρ μου ἦτο Βωδοῖνη καὶ ἐπλήρωσε διὰ τῆς ζωῆς της τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων της.

Ἡ φωνὴ τῆς Κλοτίλδης ἐπνίγετο ἐκ τῶν δακρῶν. ὁ δὲ Διδιέ μετενόει ὅτι ὑπέμνησε τὴν θλίβεράν ἀνάμνησιν, ἥτις ἤμασεν ὡς πληγὴ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς αὐτοῦ νεανίδος. Ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς,

ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ ἔφρεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του μετὰ παραφορᾶς.

— Συγχώρησόν με, εἶπε, συγχώρησόν με ! Θέλω νὰ λησμονήσῃς τὰς περιπετείας τῆς παρελθούσης ζωῆς σου ! ὦ ! διατί νὰ μὴ δύναμαι καὶ διὰ τοῦ αἵματός μου ν' ἀναστήσω τὴν προσφιλεῖ αὐτὴν μητέρα, τὴν ὁποίαν ὁμοῦ θὰ ἡγαπῶμεν ! Ἐπικαλοῦμαι ὅμως τὴν ψυχὴν της ὡς μάρτυρα, Κλοτίλδη, ὅτι ἂν τὴν ἔχασες, θὰ εὕρης εἰς ἐμὲ ἀφοσίωσιν ἀτελεύτητον. Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω μόνη νὰ καταβληθῇς ἐν τῇ ὀδύνῃ. Καὶ αὕτη ἡ μήτηρ σου σὲ διατάσσει νὰ ζήσης εὐτυχῆς, Κλοτίλδη.

— Εὐτυχῆς ! εἶπεν αὕτη μετὰ πικρίας : ναί, θὰ ᾔμαι εὐτυχῆς ὅταν μεταβῶ πλησίον της. Εἰσθε καλός, κύριε Διδιέ, ἀλλ' ὁ βίος ἔχει φοβεράς ἀπαιτήσεις. Ὁ ἀναγκασθῇτε ταχέως νὰ μ' ἐγκαταλείψετε καὶ θὰ λησμονήσετε τὴν ταλαιπῶρον Οὐγονότιδαν.

Ὁ Διδιέ ἔκλινε πρὸς αὐτὴν αἱ κόμαι των ἐψαύοντο, ἡ δὲ πνοὴ των συνεχέτο.

— Ἀ ! εἶσαι ἀγνώμων πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις μὲς ἔδωκε τὴν ὥραν ταύτην τῆς εὐδαιμονίας. Κλοτίλδη. Σὲ ἀγαπῶ, καὶ ἐν ὅσῳ ζῶ θὰ σὲ ἀγαπῶ. Ἡ εἰρηνικὴ αὕτη νύξ, καθ' ἣν τὰ βλέμματα ἡμῶν δὲν βλέπουσιν εἰμὴ τὴν γῆν, τὸ ὑπέρτατον ἀσυλὸν τοῦ σώματος ἡμῶν, δὲν ἀξίζει πλεονέκτερον ὑπάρξεως μακροχρονίου καὶ πλήρους θλίψεων καὶ μεριμνῶν ; Δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ χωρισθῶμεν, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος θὰ μᾶς ἐνώσῃ ;

Συγκεχυμένη καὶ φρικιώσα ἡ νεαρὰ κόρη συνέθλιψε μετὰ περιπαθείας τὴν χεῖρα τοῦ Διδιέ λέγουσα :

— Πιστεύω εἰς τοὺς λόγους σου, φίλε μου, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ λησμονήσω ὅτι τὸ μέλλον ἡμῶν εἶναι σκοτεινὸν ὡς καταιγίς, ὅτι οἱ ἀδελφοί μου διακινδυνεύουσι καὶ θὰ ᾔητο ἀνάνδρια νὰ τοὺς ἐγκαταλείψω.

— Εἶναι ἄνδρες, Κλοτίλδη, ἔχουσιν ὑπὲρ αὐτῶν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἰσχύν, ἐνῶ σὺ ἔχεις τὴν ἀδυναμίαν πρὸς ὑπεράσπισίν σου.

— Λησμονεῖς τὸν κύριον δὲ Μονσενύ, φίλε μου! ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν θὰ μᾶς λησμονήσῃ· θὰ κατορθώσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ διὰ δόλου ἢ διὰ τῆς βίας. Ἄλλως τε, τί θὰ τολμήσω νὰ τῷ ἀπαντήσω ὅταν θὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι κατέστρεψα τὸ μέλλον σου καὶ κατεδίκασα εἰς βίον περεπετειῶν ἕνα εὐγενῆ νέον, ὅστις ἐκ τοῦ ὀνόματός του ἐκαλεῖτο νὰ καθέξῃ θέσιν μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ βασιλείως τῆς Γαλλίας; Εἰσθε νέος, κύριε Διδιέ, καὶ δὲν ἀκούετε εἰμὴ τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας σας, καταφρονεῖτε δὲ τοὺς φιλοδόξους. Θὰ ἔλθῃ ὁμῶς ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ καρδία αὐτῆς θὰ πάλλῃ ἡρεμώτερον· τότε θὰ μετανοήσετε, καὶ σεῖς θὰ μὲ κατηγορήσετε ὅτι κατέστρεψα τὸ μέλλον σας!

— Βλάσφημεῖς τὸν ἔρωτα καὶ μὲ συκοφαντεῖς, Κλοτίλδην! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας δι' ἡλλοιωμένης φωνῆς.

— Φεῦ! εἶπεν αὕτη ἀποπνίγουσα τελευταῖον λυγμόν, ἡ μήτηρ μου εἶχε τὸ δῶρον τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τῆς προφητείας, οἱ ἀδελφοί μας διεβεβάζουν ὅτι μοὶ μετέδωκε τὴν ὀλεθρίαν ταύτην δύναμιν.

— Ἀποδίωξον τὰ ὄνειρα ταῦτα καὶ τὰς ὀπτασίας, ὑπέλαθεν ὁ Διδιέ μετὰ τρυφερότητος. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς διώκοντας ἡμᾶς δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ σὲ ἀποσπῶσιν ἀπὸ τῆς ἀγκάλης μου.

— Τί θὰ πράξετε; ἠρώτησεν ἡ Κλοτίλδην.

— ὦ! τὸ μέσον εἶναι ἀπλοῦν καὶ εὐκολον, προσφιλὴς μοι Κλοτίλδην, εἶπεν ὁ Διδιέ σφίγγων αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὡς εἰ ἤθελε νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ κατ' ἀοράτου ἐχθροῦ. Ἀκούσον: ἡ ἀνήσυχος δορκάς, ἥτις τρέχει ἐλαφρῶς εἰς τὸ δάσος καὶ μεταβαίνει τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν ἔρημον λίμνην, ὁ ἀγριόχοιρος, ὅστις θραύει τοὺς θάμνους κατὰ τὴν μανιώδη πορείαν του, ὁ πειναλὸς λύκος, ὅστις καταφρονεῖ τοὺς ποιμένιας καὶ τοὺς κύνας, πάντες οὗτοι εἶναι προωρισμένοι νὰ πέσωσιν ὑπὸ τὴν σφαίραν ἢ τὴν μάχαιραν τοῦ κυνηγοῦ δὲν εἶναι ἀληθές; Ἀλλὰ τὸ ἔντομον, ὁ περ ἔρπει ἐπὶ τῆς χλόης ἢ τῆς ἄμμου, τὴν ὁποίαν δὲν πατεῖ ἀνθρώπου ποῦς, ἀλλὰ τὸ ἄνθος, ὁ περ θάλλει καὶ μαραίνεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀπροσίτου ὄρους, τί ἔχουσι νὰ φοβηθῶσι; Ἡ καταιγὶς τοῦ οὐρανοῦ καὶ αὕτη τὰ σέβεται. Λοιπὸν! ἄς ταπεινωθῶμεν τόσον, ὥστε οὐδεὶς νὰ μᾶς παρατηρήσῃ, ἡ δὲ ζωὴ μας ἄς κρύπτεται ὡς τὸ ἔγκλημα. Διερχόμενοι ἄγνωστοι ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, ἀποφεύγομεν τὴν δυστυχίαν.

— Εἶναι ὄνειρον, κύριε Διδιέ. Εἰσθε υἱὸς γενναίου καὶ ἐνδόξου εὐγενοῦς, καὶ δὲν δύνασθε νὰ καταδικασθῆτε εἰς τόσφ ταπεινὴν καὶ ἀφανῆ ὑπαρξίν.

Ὁ νεανίας ἠτένισεν αὐτὴν περιπαθῶς καὶ εἶπε μετὰ παραφορᾶς:

— Δὲν θὰ καταφρονήσω τὴν μνήμην τοῦ πατρός μου, Κλοτίλδην. Θὰ εἶμαι στρατιώτης. Θὰ ζήσω διὰ τοῦ ξίφους μου, παραβλέπων τοὺς προγόνους μου καὶ τὴν πατρίδα μου, δὲν θὰ εἶμαι ὅλως ἀνάξιος αὐτῶν. Θὰ ἐδίσταζες νὰ κοιμηθῇς ὑπὸ

τὴν σκηνὴν προστατευομένη ὑπὸ μαχνητοῦ, ὅστις ἐλευθέρως θὰ ἐκλέξῃ τὴν σημαίαν του καὶ τὸν στρατηγόν του;

— Εἶμαι καταδικασμένη εἰς πλάνητα εἰμαρμένην, ἀπήντησεν ἡ Κλοτίλδην, ὁφείλω ὁμῶς νὰ σᾶς ὑπερασπίσω ἐναντίον ὑμῶν αὐτῶν. Εἶναι παράδοξος παραφροσύνη ὁ ἔρωτας καὶ θέλω νὰ σᾶς θεραπεύσω ἀπὸ τὴν παραφροσύνην ταύτην. Μάθετε, κύριε Διδιέ, ὅτι αἰσχύνομαι νὰ συνδεθῶ ὡς ἄλυσσις, σήμερον ἐλαφρὰ αὐριον βαρεῖα καὶ δυσβάστακτος, πρὸς ὀλόκληρον τὴν ὑπαρξίν σας. Ἐν τούτοις ἂν ἀπεδεχόμην τὴν ἀφροσύνην σας, μοὶ ἔλειπε δὲ ποτὲ αὕτη, αἰσθάνομαι ὅτι θ' ἀπέθνησκα. Ἡ νεότης μου ἦν θλιβερά καὶ αὐστηρά. Ἐγνώρισα τὰς ἱκεσίας καὶ τὸ πένθος, δὲν ἐγνώρισα τὰ μειδιάματα καὶ τὴν χαράν. Διὰ τὴν νὰ ζητήσω νὰ θερμάνω τὴν καρδίαν μου εἰς τὰς ἀκτῖνας ἡλίου, ὅστις θὰ ἐκλείψῃ; Διὰ τὴν νὰ φέρω εἰς ὑμᾶς ὡς ἀντάλλαγμα τῆς τρυφερότητός σας, τὴν κακοδαίμονιαν καὶ ἴσως τὸ μαρτύριον; Ὁχι, προτιμότερον νὰ χωρισθῶμεν. Ἡ ἀνάμνησίς σας θὰ μείνῃ ἀγνή καὶ ἱερὰ εἰς τὴν ψυχὴν μου.

— Ἀ! δὲν με ἔννοεῖς, Κλοτίλδην! ἀνέκραξε θλιβερῶς ὁ νεανίας, δὲν ἀκούεις τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου, δὲν με ἀγαπᾷς! Ἀλλως δὲν θὰ μὲ ἀπώθεις διὰ τῶν ψυχρῶν καὶ σκληρῶν λόγων σου. Μάθε λοιπὸν ὅτι δὲν ὑπάρχει θλίψις δι' ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἀντλήσῃ τὴν ἰσχύν του εἰς τὸν ἔρωτά σου, ὅτι θὰ ἦμην εὐτυχὴς ἂν ἐρριπτόμην ἐπὶ τῆς αὐτῆς με σὲ πυρᾶς καὶ ὅτι ἂν ἐχωρίζομην σοῦ, θὰ ἐβαδίζον ἐν βαθεῖ σκότει καὶ παγετῶδει ἐρημίᾳ. Ἄν τοῦτο ὀνομάζῃς παραφροσύνην, Κλοτίλδην, εἶμαι ἀληθῶς παράφρων, ἀλλ' ἡ νόσος μου εἶναι ἀνίατος. Νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ ἀκούω, νὰ κρατῶ τὴν χεῖρά σου, ἰδοὺ ἡ ζωὴ μου τοῦ λοιποῦ. Ν' ἀπομακρυνθῶ σοῦ μοὶ εἶναι ὀδυνηρόν· νὰ σὲ ἐγκαταλείψω μοὶ εἶναι θάνατος. Καὶ εἰς ὁποίους ἀπανθρώπους θεοῦ ὀφείλω νὰ προσφέρω τὴν φριδεράν ταύτην θυσίαν; Πρὸς τὰ κατηφῆ ἐκεῖνα εἰδῶλα, τὰ ὁποῖα ὀνομάζουσιν ἀλαζονίαν καὶ φιλοδοξίαν καὶ τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦσιν ὡς ἀντάλλαγμα παιδικῶν τινῶν ἀθουμάτων λύτρα πάντοτε νέα: σήμερον τὸν ἔρωτά σου, αὐριον τὴν τιμὴν σου, βραδύτερον τὴν εὐθύτητά σου. Ὁχι, Κλοτίλδην, μὴ θελήσῃς νὰ γείνω ὁμοιος πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι καθιστῶσι τὴν καρδίαν των δοχεῖον πάντων τῶν ἐλαττωμάτων. Σὺ μόνον δύνασαι νὰ μὲ σώσῃς ἀπὸ τοῦ κακοῦ καὶ νὰ μὲ διαφυλάξῃς εἰς τὴν ἀρετὴν. Σὺ μόνον δύνασαι νὰ ἐκπληρώσῃς τὸ καθήκον τοῦτο τοῦ φύλακος ἀγγέλου καὶ νὰ εὖρης ἐν αὐτῷ τὴν εὐτυχίαν. Διότι θὰ ἦσαι εὐτυχής, τὸ ὁμνῶ! Ἐκαστον νέφος θὰ τὸ ἐξελείψω ἐκ τοῦ μετώπου σου δι' ἐνός μειδιάματος. Ἐκαστον δάκρυ θὰ τὸ ἀπομάσσω διὰ τῶν χειλέων μου ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου. Ἄν οἱ ἄνθρωποι σὲ καταδικῶσι, θὰ σὲ φέρω ἐντεῦθεν τῶν ὀρέων. Ἄν ὁ Θεὸς σὲ πλήξῃ, θὰ πλήξῃ καὶ ἐμεὺ μαζί σου!

Ἡ νεαρὰ κόρη, παραχθεῖσα ἐκ τῆς διαπύρου ἐκείνης παραφορᾶς, ἐφρικία καὶ ἔτρεμε σύσσωμος. Ἡ κεφαλὴ βεβαρημένη ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, τὰ δὲ χεῖλη αὐτῆς, ἡμίκλειστα ἐξ ἀορίστου αἰσθήματος αἰδούς, ἐφαίνοντο ζητοῦντα χάριν ἐν ὑπερτάτῃ ἐξομολογήσει.

Ἡ σελήνη εἶχε διασχίσει τὰ νέφη, ἀτινα ἀπεμακρύνοντο ὡς ἀγέλαι πτοηθεῖσαι.

Αἰφνης ἡ Κλοτίλδην ἀπεσπᾶσθη ἀποτόμως τοῦ ὀνειροπολήματος ἐκείνου ὑπὸ παραδόξου κρότου καὶ ἤρπασε τὴν χεῖρα τοῦ Διδιέ.

— Φίλε μου, ἀκούεις; ἠρώτησεν.

Ὁ νεανίας ἔτεινε τὸ οὖς κρατῶν τὴν ἀναπνοὴν του.

— Τὸ καταφύγιον τῶν συντρόφων μας ἀνεκαλύφθη, εἶπε μετὰ παρέλευσιν στιγμῆς· εἶναι ἵπποι βαδίζοντες εἰς τὸν ποταμόν. Δὲν πρέπει οὐδὲ στιγμὴν νὰ χάσωμεν, ἂν θέλωμεν νὰ σώσωμεν τοὺς ἀδελφούς σου. Οἱ φρουροὶ των κοιμῶνται· ὁ ἔρωτας ἡμῶν φέρει αὐτοῖς εὐτυχίαν καὶ ἐπαγρυπνεῖ ἐπ' αὐτῶν.

Ἔσπευε τὴν Κλοτίλδην καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ κοιμητηρίου κραυγάζων στεντορεῶς:

— Εἰς τὰ ὅπλα! εἰς τὰ ὅπλα, καλοὶ ἄνθρωποι!

Οἱ Βωδοῖνοι μολὶς ἠγέρθησαν καὶ οἱ ἱππεῖς ἐξήρχοντο ἤδη τοῦ ρυακίου διασπειρόμενοι περὶ τοῦ κοιμητηρίου. Ἦτο τὸ ἀπόσπασμα τῶν τοξοτῶν τοῦ λοχαγοῦ Ἰωνᾶ, ἐνίσχυθὲν ὑπὸ στρατιωτῶν τοῦ διασχήμου Παυλίνου βαρόνου δὲ λὰ Γάρς, ὅστις εἶχε πολεμήσει μετὰ τοῦ πειρατοῦ Βαρβερούς καὶ τῶν Τούρκων αὐτῶν κατὰ τῶν καθολικῶν Χριστιανῶν.

— Ἐχάθημεν! ἐψιθύρισε ἡ νεαρὰ κόρη.

— Καθησύχασον, Κλοτίλδην, εἶπε ψυχρῶς ὁ Διδιέ. Ἄν οἱ τοξόται καὶ οἱ θωρακοφόροι μᾶς ὑπερτερῶσι κατ' ἀριθμόν, θὰ ὑπερτερήσωμεν αὐτῶν εἰς τὸ θάρρος.

— Φεῦ! ὑπέλαθεν ἐκείνη ἐν θλίψει, νομίζετε ὅτι ἔχετε νὰ πολεμήσετε πρὸς στρατιώτας ἐκπληροῦντας τὸ καθήκον αὐτῶν· ἀλλ' ἐγὼ τοὺς γνωρίζω. Εἶναι στραγγαλισταί, μεθύοντες ἐκ τοῦ οἴνου, τοῦ αἵματος καὶ τῆς λεηλασίας. Νομίζουσιν ὅτι εἶναι ἀξιοὶ τοῦ παραδείσου φρονεῦντες ψυχρῶς παιδία καὶ ἀθώους ὡς ὁ Ἡρώδης. Εἶναι δῆμιοι. Ἐφόνευσαν τὴν μητέρα μου!

Οἱ Βωδοῖνοι καὶ οἱ Οὐγονότοι συνηθροίσθησαν σιωπηλῶς εἰς τὰς γωνίας τοῦ παλαιοῦ τείχους, ἐνῶ ὁ Γασκόνος Ἰωνᾶς καὶ ὁ ἀρχηγὸς Παυλίνος περιεκύκλωσαν βαθμηδὸν τὸ κοιμητήριον. Ἡ σελήνη ἀπαισίως ἐφώτιζε τὰς πανοπλίας τῶν ἱππέων ἐκείνων, οἵτινες ἐφαίνοντο ὡς φαντάσματα. Οἱ ἀρχηγοὶ ἔφερον δάδας. Ἡ Κλοτίλδην ἐξέβαλλε κραυγὴν φρίκης καὶ δεικνύουσα τῷ Διδιέ ἄνδρα ὑψηλὸν καὶ ἰσχυρὸν ἀκολουθοῦντα τὸν Ἰωνᾶν, εἶπεν ὑποκώφως:

— Βλέπετε τὸν δικαστὴν ἐκεῖνον Γουερέν, εἶναι δῆμιος πραγματικός· κατεδίκασεν εἰς θάνατον διὰ τοῦ ξίφους ἐξή-

κοντα ἄνδρας καὶ τριάκοντα γυναῖκας εἰς Καβιέρ.

Ὁ Διδιέ ἀνεσκίρτησε. Διὰ τοῦ νεύματος ἔδειξεν εἶτα αὐτῷ ἡ Κλοτίλδη παχύσαρκον ἄνδρα ὁμιλοῦντα χαμηλοφῶνως τῷ ἀρχηγῷ Παυλίῳ.

— Ἐκεῖνος, προσέθηκε καταβιβάζουσα ἀκουσίως τοὺς ὀφθαλμούς, εἶναι ὁ διάσημος Ἰωάννης Μενιέ, βαρόνος δ' Ὁπέδ, πρῶτος πρόεδρος. Εἶναι αἰμοχαρὴς καὶ ἀποτρόπαιος. Τότε μόνον γευματίζει καλλιόν, ὅταν καύσῃ αἰρετικά τινα νήπια εἰς τὰς κοιτίδας αὐτῶν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Ἐφραίμ ἐπλησίασε τὴν Κλοτίλδην λέγων αὐτῇ :

— Μετρίασε τὴν ἀγανάκτησίν σου, τέκνον μου· οἱ ἐχθροί μας εἶναι τυφλοὶ καὶ κατὰ τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν καὶ δὲν γνωρίζουσι τί πράττουσιν. Ἀποσύρθητι μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ ἄφες τοὺς ἄνδρας νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ καθήκον αὐτῶν. Πήγαινε νὰ δεηθῇς διὰ τὴν σωτηρίαν ὧλων!

Ἡ Κλοτίλδη ἠτένισε τὸν Διδιέ, ἰδοῦσα δὲ ὅτι οὗτος ἐφαίνετο ἐπιδοκιμάζων διὰ τῆς σιωπῆς τοῦ τὴν διαταγὴν τοῦ ποιμένου, ἀπεμακρύνθη βραδέως καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν ὁμιλον τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἔκειντο γονυπετεῖς.

Ἐν τούτοις οἱ τοξόται ἤναψαν πυρὰ ὑπὸ τὰ δένδρα, διαταγῇ τοῦ ἀρχηγοῦ Ἰωνᾶ καὶ Παυλίνου, ἐνῷ ὁ χαρίεις βαρόνος δ' Ὁπέδ προὔχρει μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ κοιμητηρίου συνοδευόμενος ὑπὸ τριῶν ἐπιτρόπων τοῦ Φραγκίσκου δὲ λὰ Φόν, πρέδρου, Ὀνωρίου δὲ Τριβουίλ καὶ Βερνάρδου Βαδὲ συμβούλων. Ἐπνευστία καὶ ἀπέμασσε τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ.

— Ἄν δὲν ἀπατῶμαι, ἀνέκραξε διὰ διαπεραστικῆς φωνῆς βλέπων τὸν Ἐφραίμ, ἀναγνωρίζω τὸν ἀρχαῖον συμμαθητὴν μου Μαυρίκιον Λεβλάν, ἐπωνομαζόμενον σήμερον Ἐφραίμ. Δὲν εἶμαι ὅμως ὑπερήφανος καὶ δὲν θὰ σὲ ἀπαρνηθῶ, ταλαίπωρε φίλε μου. Σὺ ἐλπίζω δὲν με ἐλθσμόνησες;

— Τίς ἐξ ἡμῶν δύναται ποτὲ νὰ λησμονήσῃ τὸν πρῶτον πρόεδρον Ἰωάννην Μενιέ, βαρόνον δ' Ὁπέδ; ἀπήντησεν ὁ Ἐφραίμ ἀταράχως. Δὲν ἀφῆκε εἰς τοὺς βρόχους καὶ τὰ ὄρη μας ἐν πλάσμα ζῶν διὰ νὰ καταρᾶται τ' ὄνομά του, ἀλλὰ τὰ καπνίζοντα ἐρείπια τῶν οἰκῶν μας θὰ μείνωσιν εἰς αἰδίδιον μνήμην τῆς δικαιοσύνης του.

— Ναί, πιστεύω ὅτι ἀρκετὰ καλῶς ἀπέσπασα τὴν ἥραν, ἥτις ἀπέπνιγε τὸν σίτον, ὑπέλαβεν ὁ δ' Ὁπέδ. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἐμβάλῃς εἰς ἀμνηχανίαν παλαιὸν φίλον, ἀλλὰ θὰ ὑποχρεώσῃς ὅλους τοὺς συντρόφους σου, ἐνόχους αἰρέσεως καὶ ἀπειθίας, νὰ ὑποταχθῶσιν.

Ὁ ποιμὴν ἔμενεν ἀπαθής.

— Δὲν διεπράξαμεν ἔγκλημα, βαρόνε δ' Ὁπέδ, οὐδὲ ἠπειθήσαμεν τῷ βασιλεῖ ἡμῶν.

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θέλω νὰ σὲ ἀπατήσω, καλέ μου Ἐφραίμ; εἶπε γελῶν ὁ πρῶτος πρόεδρος. Θὰ σοὶ παρατηρήσω ὅτι εἶναι ἀνόητον τοῦτο, ἀφοῦ συνοδεύο-

μαι ὑπὸ ἀρκετῆς δυνάμεως ὥστε νὰ σᾶς ὑποτάξω βίᾳ· θέλω ὅμως νὰ σὲ πείσω ὅτι ἔχεις ἄδικον. Ἄν ἀντισταθῇς εἰς τὴν διαταγὴν μου, ὁ προσφιλὴς ἡμῶν σύμβουλος Ὀνωρίος δὲ Τριβουίλ θὰ σοὶ ἀναγνώσῃ τὸ ψήρισμα τοῦ παρλαμέντου τοῦ Αἰξ, ὅπερ προγράφει ὡς προδότας καὶ λιποτάκτας τοὺς Βωδοῖνους καὶ πάντας τοὺς ἄλλους αἰρετικούς.

Ὁ σύμβουλος ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ μέγα φύλλον περγαμνῆς, ἥτοιμάζετο δὲ ν' ἀναγνώσῃ, ὅτε ὁ Ἐφραίμ εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς :

— Γνωρίζομεν ὅτι τὸ παρλαμέντον τοῦ Αἰξ μᾶς κατεδίκασεν εἰς ἐξόντωσιν, ἐπικαλούμεθα ὅμως τὴν δικαιοσύνην τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου τοῦ Α' καὶ τοῦ Θεοῦ.

— Ὁ βασιλεὺς εἶναι πολὺ μακρὰν καὶ ὁ Θεὸς πολὺ ὑψηλὰ, ὑπέλαβε γελῶν ὁ βαρόνος δ' Ὁπέδ. Ἐμπρός! παλαιέ μου φίλε, γνωρίζω ὅτι οἱ σύντροφοί σου σὲ ὑπακούουσιν· ὑποχρέωσον αὐτοὺς νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν κακὴν τύχην των καὶ νὰ παραδοθῶσιν. Εἶναι τὸ καλλίτερον, ὅπερ ἔχετε νὰ πράξετε.

Εἰς νεῦμα τοῦ Ἐφραίμ Λεβλάν, οἱ Βωδοῖνοι καὶ οἱ Οὐγονότοι ἐγονυπέτησαν καὶ ἔψαλλον :

« Ἠγάπησα τὸν Κύριον, διότι θὰ εἰσακούσῃ τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

« Ἐκλινε πρὸς με τὸ ὤς· θὰ τὸν ἐπικαλῶμαι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου.

« Αἱ ὀδύναι τοῦ θανάτου μὲ περιέκυλινωσαν, οἱ κίνδυνοι τοῦ ἄδου μὲ κατέλαβον».

Οἱ ψαλμοὶ οὗτοι, ἀντηχοῦντες ἐν τῇ νυκτί, παρήγαγον βαθεῖαν ἐντύπωσιν καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς σκληρὰς ψυχὰς τῶν τοξοτῶν καὶ τῶν θωρακοφόρων. Ὁ δικαστὴς Γουερὶν παρετήρησε τοῦτο, καὶ ὀργισθεὶς διὰ τὴν εἰρηνικὴν ταύτην ἀντίστασιν, ἥτις ἐβράδυνε τὴν σφαγὴν, ἐπέισε τὸν πρῶτον πρόεδρον νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς προσβολῆς, μὴ χάνων τὸν καιρὸν εἰς ἀνωφελεῖς διαπραγματεύσεις.

Ὁ δ' Ὁπέδ ἐμεδίασεν.

— Αἱ προθέσεις μου πρεγνωρίσθησαν, εἶπε στεντορεῖα τῇ φωνῇ. Ὑπῆρξες πάντοτε ἀλαζών, Ἐφραίμ, δὲν θὰ με κατηγορήσῃς ὅμως ὅτι δὲν προσηνέχθην πρὸς σὲ εὐγενῶς. Ἡθέλησα νὰ σὲ ἀπαλλάξω τῶν φρικαλεοτήτων αἱματηρᾶς πάλης. Τὰ ψήρισματα τοῦ παρλαμέντου πρέπει πάντοτε νὰ ἐκτιμῶνται ἄνευ θορύβου καὶ ἄνευ ἀντιστάσεως. Ἐπὶ τέλους, τὸ θέλετε! νίπτω τὰς χεῖρας ὡς ὁ Πιλάτος. Βαρόνε δὲ λὰ Γάρδ, ἐκτελέσατε τὸ καθήκον σας.

Οἱ Βωδοῖνοι ἔμενον γονυπετεῖς καὶ ἔψαλλον εὐλαβῶς :

« Μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς εἰρήνης, ὑπῆρξα εἰρηνικός· ὅταν ὠμίλουν αὐτοῖς μὲ προσέβαλον ἀναίτιως! »

— Σατανᾶ! εἶπεν ὁ λοχαγὸς Ἰωνᾶς, νομίζω ὅτι οἱ ἄχρειοι αὐτοὶ μᾶς εἰρωνεύονται· εἶναι σκληρὸν ὅμως νὰ προσβάλῃ τις ἀνθρώπους μὴ ὑπερασπιζομένους.

Αἰφνης ἀνεγνώρισεν τὸν Διδιέ, ὅστις ἔ-

τεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα, ὡς εἰ ἀπώθει αὐτόν. Ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Διέβολε! εὐγενὴς μου, μήπως δὲν βλέπω καλῶς; Εἴθε σεις; ὅστις χρησιμεύετε ὡς ἀρχηγὸς τῶν ἀθλίων αὐτῶν παραφρόνων, οἱ ὅποιοι γνωρίζουσι μόνον νὰ ψάλλωσιν ὅταν πρέπει νὰ μάχωνται; Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἐχετε πέντε λεπτῶν ἀνακωχήν.

— Ἄν ἡ φωνή μου εἰσακούεται, ὑπέλαβεν ὁ Διδιέ, ἐστὲ βέβαιος, γενναῖε Ἰωνᾶ, ὅτι οὐδὲν θὰ κατορθώσετε πρὶν ἢ δέσσετε εἰς τὰ δένδρα καὶ καύσετε ὡς ὄρνιθας ὅλους αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς, τῶν ὁποίων συμμερίζομαι τὸ ἄσυλον.

Στρεφόμενος εἶτα πρὸς τὸν Ἐφραίμ, τοῦ ὁποίου ἡ ἡμερία καὶ ἡ προφύτης ἤρχισαν προξενοῦντες αὐτῷ ἀδημονίαν.

— Τί περιμένετε, εἶπεν αὐτῷ ὑποκώφως. Δισταζετε νὰ ὑπερασπισθῇτε;

— Δὲν δισταζῶ, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ ποιμὴν· δὲν θὰ ὑπερασπισθῶμεν.

Ὁ Διδιέ ἠτένισεν αὐτὸν ἐκθαμβος, εἶτα ἀνέκραξε μετὰ λύσσης λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος :

— Θὰ τολμήσετε νὰ ἐπαναλάβετε τὴν ἀνάνδρον ταύτην φράσιν; Ἄ! δὲν θὰ ὑπερασπισθῇτε! Μήπως ὑπὸ τὸ ἱερατικὸν ἐνδυμά σας πάλλει καρδιά λαγωῦ ἢ ἀσθενοῦς γυναικός; Δὲν θὰ ὑπερασπισθῇτε! ἄλλ' ἐμετρήσατε τοὺς ἐχθρούς σας καὶ δὲν γνωρίζετε ὅτι οἱ ἀδελφοί σας εἶναι πολυαριθμότεροι τῶν τοξοτῶν τοῦ λοχαγοῦ Ἰωνᾶ καὶ τοῦ βαρόνου δὲ λὰ Γάρδ; Δὲν θὰ ὑπερασπισθῇτε! ἄλλ' οἱ δῆμιοι οὗτοι δὲν εἶναι οἱ αὐτοί, οἵτινες σᾶς ἐξεδιώξαν τῆς ἐπαρχίας σας, συνέτριψαν τὰ παιδία ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἱππῶν των, καὶ περιύβρισαν καὶ ἐπνίξαν τὰς γυναῖκας; Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ κλείσετε τὰ ὦτα εἰς τοὺς γογγυσμούς· τῶν θυμάτων; Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ τὰ ἐκδικήσετε; Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ παραδώσετε εἰς τὸ μαρτύριον τῶν δικτῶν ὅλον τοῦτο τὸ ποίμνιον, ὅπερ σᾶς ὑπακούει καὶ τὸ ὅποῖον ὁ Θεὸς σᾶς ἐνεπιστεύθη;

— Αὐτὸς ὁ Θεός, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖς, νέε μου, καὶ τὸν ὅποῖον δὲν γνωρίζεις, διέκοψεν ὁ Ἐφραίμ Λεβλάν σοβαρῶς, μᾶς ἀπηγόρευσε νὰ χύνωμεν αἷμα καὶ ν' ἀνθιστάμεθα τῷ Καίσαρι.

Ἡ Κλοτίλδη βαθμηδὸν ἐπλησίασε καὶ ὕψωσε πρὸς τὸν Διδιέ τοὺς ἱκετευτικούς αὐτῆς ὀφθαλμούς· ἀλλ' ἡ θέα τῆς ἐπροξένησεν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου δὲ Μονσενὺ φοβερὸν ἀποτέλεσμα. Ἐφάνη αὐτῷ περιβεβλημένη ὑπερφυσικὴν καλλονήν, ὡχρὰ καὶ τεθλιμμένη, ὡς εἰ ἡ σκιά τοῦ θανάτου ἐπρόκειτο νὰ καλύψῃ αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἀποκρύψῃ τῶν ἀνθρωπίνων βλεμμάτων. Διανοήθη ὅτι θὰ τῷ τὴν ἀφῆρουν καὶ θὰ τὴν διεφιλόνικει μανιῶδες στράτευμα. Ἐφαντάσθη αὐτὴν παλαιούσαν, μετ' ἀνωφελῶν δακρύων καὶ λυγμῶν, εἰς τὰς χεῖρας τῶν τοξοτῶν καὶ τῶν θωρακοφόρων μεθύνοντων καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη περιήγαγε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ μέχρι μανίας.

Ἐθλίψε βιαϊότερον τὸν βραχίονα τοῦ

ἀπαθούς Ἐφραίμ καὶ διὰ φωνῆς σχεδὸν ἀπειλητικῆς εἶπεν αὐτῷ :

— Δὲν ὑπακούετε εἰς τὸν Θεὸν μὴ τολμώντες νὰ ὑπερασπισθῆτε τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος σὰς ἔδωκε ! Τὸ ἐντομὸν ἐξανίσταται ὑπὸ τὸν καταθλιβόντα αὐτὸ πόδα ! Ἐφραίμ Λεβλάν, ἂν ὅλον τὸ θάρρος σὰς συνίσταται εἰς τὸ ἐνοῖν ἐνοῖν τὰς χεῖρας ὡς γυνή, εἰς τὸ ψάλλειν καὶ τείνειν τὸν τράχηλον εἰς τοὺς δημίους, δὲν ἔχω ἐγὼ πίστιν τόσῳ βαθεῖαν καὶ δὲν καταφρονῶ τόσον πολὺ τὰ γῆινα. Ὅχι, ἐν ὅσῳ ἡ χεὶρ μου δὲν εἶναι κεκομμένη οὐδὲ παράλυτος, ἐν ὅσῳ οἱ ὀφθαλμοί μου βλέπουν τὸν ἐχθρόν μου, ἐν ὅσῳ ἡ καρδία μου πάλλει, ἀκούουσα τὰ δάκρυα καὶ τὰ παράπονα τῶν ταλαιπώρων τούτων πλασμάτων, τὰ ὁποῖα ἐγκαταλείπετε, θὰ ὑπερασπισθῶ καὶ δὲν θ' ἀφήσω νὰ φονευθῶ ὡς πλάνης κύων.

— Ὁ Θεὸς προστατεύει τοὺς δικαίους, εἶπεν ὁ Ἐφραίμ χωρὶς νὰ συγκινηθῇ, καὶ ἂν τὸ αἷμα δὲν χυθῇ εἰς ἄγονον μάχην, ἴσως ἡ ζωὴ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν χαρίσθῃ ὑπὸ τοῦ βερόνου δ'Οπέδ.

Ὁ Διδιὲ ἀπηξίωσε ν' ἀπντήσῃ, ἀλλ' ἀπέσπασε τῶν χειρῶν τοῦ Ἐφραίμ τὸ δίκρανον καὶ ἔσεισεν αὐτὸ ρωμαλέως ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του.

— Ἐπὶ τέλους ! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς Ἰωνᾶς συστρέφων τὸν ξανθὸν αὐτοῦ μύστακα, θὰ δυνηθῶμεν νὰ παλαίσωμεν, μολονότι δὲ μεταχειρίζεσθαι ὄπλον χωρικοῦ, εὐγενῆς μου νέε, θὰ εἶναι ἄξιον λόγου νὰ σὲ συλλαβῶ ἢ νὰ σὲ θέσω ἐκτὸς μάχης. Ὅταν θὰ ἔχω ἕνα πύργον, ὡς ἐκείνον τοῦ θεοῦ σου, κύριε Διδιέ, ἔσο βέβαιος ὅτι θ' ἀναρτήσω τὸ δίκρανον αὐτὸ ὡς περίεργον ἀντικείμενον εἰς τὸν τοῖχον τῆς ὀπλοθήκης.

— Ἐλθέ πρῶτον νὰ το λάβῃς, ἀγαπητὲ λοχαγέ, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δύο ἀντίπαλοι ἤτοιμαζόντο νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' ἀλλήλων, ὁ Ἐφραίμ ἐρρίφθη πρὸ τοῦ Διδιέ καὶ εἶπεν αὐτῷ μετὰ παραδόξου προόφτης :

— Ἀπόδος μοι τὸ ὄπλον τοῦτο, κύριε. Δὲν εἶσαι ἐκ τῶν ἡμετέρων καὶ δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς τὴν διαγωγὴν μας. Ἐν τίνι δικαίωματι θέλεις νὰ μᾶς κρίνῃς καὶ νὰ ἐνεργήσῃς ἐν ὀνόματι ἡμῶν ; Εἶσαι καθολικὸς καὶ δὲν φοβεῖται τοὺς ἐχθρούς μας. Ἀποχωρήσθητι λοιπὸν τῶν προγεγραμμένων τούτων, τοὺς ὁποίους θεωρεῖς ἀνάνδρους ! Καταφρόνησον ! ἐγκατάλειψον αὐτούς ! Ἀφες νὰ συντελεσθῇ τὸ πεπρωμένον μας καὶ μὴ μᾶς ἐμποδίζῃς νὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὴν πίστιν μας.

Ὁ Διδιέ, ταραχθεὶς ἐκ τῆς ἡρωικῆς ταύτης ἐπιμονῆς, ἐδίσταζεν οὐχ ἥ-τον νὰ παραδῶσῃ τὸ δίκρανον εἰς τὸν Ἐφραίμ. Ἀλλ' ἡ Κλοτίλδη κύπτουσα πρὸς αὐτόν, ἐψιθύρισε :

— Ὁ Ἐφραίμ ἔχει δίκαιον, φίλε μου. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδεχθῶμεν τὴν τυφλὴν ταύτην ἀφοσίωσιν, ἥτις θὰ σὰς κατέστρεψε, χωρὶς νὰ μᾶς σώσῃ. Φύγετε ! ἐγκαταλείψατέ μας ! Ὅσον δι' ἐμέ, εἰμαι καὶ ἐγὼ Οὐγονότις καὶ ὀφείλω νὰ μείνω

μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν μου θριαμβευόντων ἢ καταδικωμένων.

Ὁ Διδιέ δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν συγκινητικὴν ἐκείνην ἱκεσίαν· ἤσθάνθη τρόμον ἐν τῇ καρδίᾳ, ἔρριψε τὸ δίκρανον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰωνᾶ καὶ εἶπεν :

— Ἐφραίμ Λεβλάν, θὰ προσπαθῶ νὰ εἶμαι θαρραλέος ὡς σὲ.

Ὁ γασκόνος λοχαγὸς ἠτένιζεν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως καὶ συμπαιθεῖας ἐνταυτῷ. Ἠρξάτο ὑποπτεύων ὅτι ὁ νοῦς τοῦ νεανίου ἐσάλευσεν· ἀλλ' ὁ πρῶτος πρόεδρος, Ἰωάννης Μενιέ, διερχόμενος εἰς γέλωτας

— Μὰ ὅλους τοὺς ἀγίους τοῦ Παράδεισου ! ἀνέκραξεν, ἰδοὺ ὑποταγὴ ἄξια μᾶλλον ἱερέως ἢ εὐγενοῦς ! Τοῦτο εἶναι προτέρημα τῶν Βωδοῖνων καὶ τῶν Οὐγονότων, ἀλλ' οὐχὶ ἐνὸς καλοῦ καθολικοῦ. Ἐμπρός, κύριε, ἂν σὰς μένῃ ὀλίγον καλὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας, ἄφετε αὐτοὺς τοὺς ἀνάνδρους εἰς τὴν κακοδαιμονίαν των καὶ ἔλθετε μεθ' ἡμῶν !

Ὁ Διδιέ ὠχρίασε καὶ ἠτένισε τὴν Κλοτίλδην μετὰ θλιβερᾶς ἐκφράσεως, ὡς εἰ ἐπεκαλεῖτο αὐτὴν μάρτυρα τῆς προσπάθειας, ἣν κατέβαλλεν ἵνα μὴ ἀπαντήσῃ. Ἡ νεαρὰ κόρη τῷ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα λέγουσα χαμηλοφώνως :

— Ὁ περιυβριζόμενος ἐπὶ τῆς γῆς θὰ θριαμβεύσῃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ὁ βερόνος δ'Οπέδ ἐστράφη πρὸς τοὺς δύο ἀρχηγούς :

— Ἀρκετὸν ἤδη καιρὸν ἔχασαμεν εἰς λόγους. Πρέπει νὰ τελειώσωμεν. Περικυκλώσατε αὐτοὺς τοὺς ἀχρεῖους καὶ συλλαβέτε ὅλους.

Ὁ Ἰωνᾶς προέβη πρῶτος καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀρχιεὶς αὐτοῦ ἀντίπαλον :

— Ἀφετέ με νὰ διέλθω, κύριε !

Ὁ Διδιέ δὲν ἐκίνηθη.

Ὁ ἀρχηγὸς Παυλῖνος προεχώρησε καὶ οὗτος καὶ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ραβδίου του ἤγγισε τὸν ὦμον τοῦ νεανίου.

— Ἀπομακρυνθῆτε τῆς ἀχρείας ταύτης ἀγέλης, κύριε, ἢ θὰ σὲ ἀπομακρύνωμεν διὰ τοῦ ξίφους.

Ὁ Διδιέ ἀνεκίρτησεν ἀκούσας τὴν ὕβριν καὶ ἰδρῶς ψυχρὸς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του· ἀλλ' ἡ Κλοτίλδη ἔστατο παρ' αὐτῷ μὲ πάλλουςαν καρδίαν καὶ ἐψιθύριζε :

— Τί σημαίνει ἂν ὁ βάρβαρος αὐτὸς στρατιώτης σὰς ὕβριζει ; Ἐγὼ, σὰς θαυμάζω, σὰς ἀγαπῶ ! Ἄν πρέπει ν' ἀποθάνωμεν δὲν θὰ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μὲ αἱματοβρέκτους χεῖρας.

Ἀντήλλαξαν τότε ὠχρὸν μεδίδιαμα, ἡδὺ ὡς φίλημα, ὅπερ ἦν οἶνεο ὁ ἱερὸς ἀρραβὼν τῶν καρδιῶν αὐτῶν.

Αἱ σάλπιγγες ἤχησαν διδουσαι τὸ σημεῖον τῆς σφαγῆς. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ βερόνος δ'Οπέδ ἤκουσεν ἤχον καλπασμοῦ ἵππου καὶ εἶδε σχεδὸν παρευθὺς πέραν τοῦ δάσους θωρακοφόρον κεκαλυμμένον ὑπὸ κονιορτοῦ· τὸ πρόσωπόν του ἦν ἐξωδηκὸς καὶ ἐξέρυθρον ἐκ τοῦ καμάτου, ἤσθαινε δὲ μέχρις ἀσφυξίας. Καταβληθεὶς ὑπὸ μακρᾶς πορείας ἀνὰ τὰ δάση

καὶ τὰ ὄρη, ἤσθάνετο τὴν φωνὴν τοῦ πνιγομένην, ὅτε δ' ἔφθασε πλησίον τοῦ λοχαγοῦ, ὁ ἵππος τρυ ἔπεσε νεκρὸς.

Εἰς μάτην ὁ θωρακοφόρος ἐπειράθη ν' ἀνεγερθῇ, αἱ δυνάμεις αὐτοῦ εἶχον ἐξαντληθῇ, ἀνεγνώρισεν ὅμως τὸν Ἰωνᾶ καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Λοχαγέ, θὰ συλλάβετε ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸν στραταρχὴν. Προσέξτε !

— Διάβολε ! αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι παράφρων ! ἀνέκραξεν ὁ γασκόνος. Ὁ λιποτάκτης θὰ ἦναι ἤδη εἰς Σαβύλιν καὶ τὰς Ἀλπεῖς.

Ὁ βερόνος δ'Οπέδ ἐπλησίασε τὸν ταχυδρόμον.

— Δὲν πρέπει νὰ ἦσαι πολὺ δύσπιστος, λοχαγέ ! ὁ κύριος Βουρβόνος κάμνει συνήθως θαύματα, προκειμένου περὶ πολεμικῶν μηχανορραφῶν. Τίς σὲ στέλλει ; ἠρώτησεν ἀποτόμως τὸν θωρακοφόρον.

Ὁ ἐκλαμπρότατος καρδινάλιος τοῦ Τουρνόν, ἀπήντησεν οὗτος δι' ἀγωνιώδους φωνῆς. Προσέξτε ! ἔσκασα τὸν ἵππον μου διὰ νὰ σὰς εἰδοποιήσω ἐγκαίρως. Ὁ κύριος Βουρβόνος μὲ τὴν συνοδίαν τῶν Ἰσπανῶν ἐπανερχεται διὰ νὰ φθάσῃ εἰς Φράνς - Κοντέ. Θὰ τὸν συλλάβετε ἐδῶ εὐκόλως ὡς εἰς παγίδα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ θωρακοφόρου ἐκλείσθησαν, ἡ δὲ φωνὴ του ἐσβέσθη· ἦτο λιπόθυμος.

— Ὁ γενναῖος στρατιώτης παρέσχε μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὸ βασιλεῖον, εἶπεν ὁ βερόνος δ'Οπέδ. Πρέπει ὅπως δήποτε ὁ λιποτάκτης νὰ διέλθῃ τὸ κοιμητήριον καὶ τὸ ζῶν τοῦτο τοῖχος τῶν Οὐγονότων. Ναί, τὸν κρατῶμεν καλῶς. Ἀρχηγοί, θὰ διαπράξετε μέγα ἀνδραγαθήμα. Διατάξτε νὰ σιγήσωσιν αἱ σάλπιγγες καὶ θάνατος εἰς τὸν προδότην.

— Θάνατος εἰς τὸν προδότην ! ἐπανελάβον οἱ σύμβουλοι, οἱ τοξόται καὶ οἱ θωρακοφόροι.

Οἱ Βωδοῖνοι καὶ οἱ Οὐγονότοι ἔμενον ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοί, ὡς εἰ εἶχον ἐντελῶς ἀποσπασθῇ τῶν συμφερόντων τοῦ κόσμου τούτου.

[Ἐπετα συνέχεια]

TONY.

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Μετὰ τινα δὲ στιγμὴν, ἡ Εἰρήνη ἀνέκραξεν :

— Ἀδίκως θέλουν, νὰ ἀποδείξουν ὅτι εἶμαι παράφρων ! . . . Δὲν εἶμαι παράφρων, καὶ ἂν ἀπεφάσισα νὰ ἐμφανισθῶ ἐδῶ, τὸ ἔπραξα διότι δὲν ἠδύναμην νὰ υποφέρω τὸν ἔλεγχον τῆς συνεδήσεώς μου· ἡ βία αὐτὴ ἦτο καθ' ὑπερβολὴν με-